

Forældrerådet for børn med Handicaps hørings svar til besparelsesplanerne på socialområdet i Aarhus Kommune

Det er med store frustrationer og følelsen af magtesløshed, at forældrerådet har modtaget planerne om nye besparelser på socialområdet. Som repræsentanter for forældre til børn med handicap er vi dybt chokeret og rystet, fordi vi ved, hvilke store konsekvenser yderligere besparelser på børnehandicapområdet får. Frustrationerne bliver ikke mindre af, at besparelsesplanerne går i den stik modsatte retning af den proces, som er i gang, om forbedringer på børnehandicapområdet.

Med besparelsesplanerne begyndes det nye årti ligesom det forrige, hvor hjælpen igen-igen forringes yderligere for nogen af de borgere, som har allermost brug for den. Tilmed forslås de nye besparelser på trods af, der bliver flere brugere. Konsekvenserne bliver:

- 1) Udviklingen og trivslen for flere børn med handicap trues. Det får store menneskelige omkostninger og en dyre regning senere.
- 2) Flere familier presses yderligere, hvilket fx ender ud i, at forældre bliver skilte, folk går ned med stress og kroniske belastningsreaktioner og aldrig bliver fuldt arbejdsdygtige igen, ligesom nogen bliver fyret, fordi de ikke kan efterleve arbejdsgivers forventninger, og ender på overførelsesindkomster. Det resulterer i øget udgifter i andre kasser og har store menneskelige omkostninger for børn og forældre.
- 3) Flere lovbrud. Det er den åbenbare konsekvens når færre økonomiske midler skal fordeles mellem flere brugere.
- 4) Potentielt flere klager til ankestyrelsen, som medfører yderligere udgifter til sagsbehandlingen.

En plan, der skaber ubalance

Forældrerådet finder det provokerende at kalde en besparelsesplan for en balanceplan. Ja, det er en balanceplan for de embedsmænd, der styrer regnearkene og har ansvaret for økonomien. Men på ingen måde for de mennesker vi taler om. For når man fx foreslår en grønthøsterbesparelse (forslag 26), skaber det ikke balance i familierne, men stor ubalance. Det skaber stor ubalance når forældre fx ikke kan få den tabte arbejdsfortjeneste de har retskrav på, og som er helt afgørende kompensation i forhold til barnets handicap. Det skaber ubalance når aflastningen reduceres eller fjernes, og skaber et yderligere pres på familien. Og det skaber ubalance når flere forældre ikke får støtte til meget vigtige hjælpemidler mv., som følger med at have et barn med handicap.

Politikkerne skal i offensiven

Hver gang der er økonomiske udfordringer på socialområdet sættes der ureflekteret en spareplan i gang. Det undrer Forældrerådet, at politikkerne automatisk indtager denne passive rolle, hvor embedsværket laver spareforslag, politikkerne læser hørringsvarene, hvorefter I vedtager besparelserne. Det er simpelthen ikke godt nok, og det er tid at ændre strategi.

Børn med handicap og deres forældre har brug for et byråd, en socialrådmand og en borgmester (som også er KL formand), der går i offensiven og kæmper for udsatte borgere, som er meget afhængige af støtten fra Aarhus Kommune. Og her er der flere muligheder i værktøjskassen. Et af dem er at lægge pres på regeringen og Folketinget og kæmpe for at få ændret den kroniske underfinansiering, der er på handicapområdet. Det vil være en balanceplan for dem det hele handler om.

Den kroniske underfinansiering skyldes at den statslige kompensation ikke følger med en udvikling med en konstant stigning i andelen af mennesker med handicap, som tilmed lever længere (det er jo positivt) og en stigning i komplekse handicaps (flere diagnoser for den enkelte).

Konsekvensen er et løbende merforbrug i bl.a. Aarhus Kommune, hvor budgetterne ikke kan holdes. Det munder ud i gentagende sparerunder, hvor støtten og kvaliteten i tilbuddene gradvist forringes. Det mønster har vi, som nævnt, set gennem en længere årrække. Så hvis den statslige finansiering ikke tilpasses udviklingen, eller der ikke skrues på andre håndtag, vil byrådet igen og igen stå overfor nedskæringer på handicapområdet. Er det den nutid og fremtid I ønsker, eller vil I kæmpe for at tilværelsen for børn med handicap og deres familier ikke presses yderligere - og måske endda forbedres en skønne dag?

De enkelte spareforslag

Forældrerådet anerkender ikke spareforslagene, og vil ikke gå ind i den præmis, som de er opstillet og beskrevet. Hertil finder Forældrerådet det meget kritisabelt, at forslagene overvejende beskrives i et sprog, som er alt for rosenrødt. Det er bl.a. problematisk i forhold til det politiske niveau, der skal navigere mellem embedsværkets beskrivelser og beskrivelserne i hørringsvarene. Det gør det svært at gennemskue de reelle konsekvenser.

Derudover vil Forældrerådet gerne spørge om, hvorfor der i sparekataloget ikke er lavet beregninger af de negative økonomisk afledte effekter, som kommer i kølvandet på besparelserne?

Når man læser besparelsesforslag **nr. 8** som vil få flere børn/unge med handicap til at tage bussen i stedet for en taxa, er den første indskydelse, at forslaget bygger på uvidenhed. For nogen vil det være svært at kunne tage en

bus selv. Men det er overhovedet ikke det som er det største problem for børn/unge med kognitive handicaps. Det er selve det fysiske rum, som bussen udgør, der adskiller sig milevidt fra en taxa. For i en bus er der mange mennesker, pladsen kan være trang og der mange sansepåvirkninger, som er en stor udfordring for mange børn og unge med handicap. Det kan for mange betyde, at de ikke kommer i skole, hvis taxa ikke er en mulighed, og det vil have en række negative konsekvenser for børnene og deres forældre.

Den andel del af besparelsesforslag **nr. 8** går på at flere forældre, der i dag får fuld tabt arbejdsfortjeneste, skal tilbage på arbejdsmarkedet. Forældrerådet mener, at forældre i beskæftigelse er rigtigt positivt som udgangspunkt. Men der er jo en grund til, at nogle forældre får fuld tabt arbejdsfortjeneste. Og her skal man huske på, at tildelingen af den fulde tabte arbejdsfortjeneste, bygger på en sagsbehandling, hvor der er lovhjælp i tildelingen. Den fulde tabte arbejdsfortjeneste kan skyldes, at barnets/børnenes handicaps kan være så omfattende, at det ikke kan lade sig gøre at være på arbejdsmarkedet, ligesom forældrene tilmed kan være så hårdt medtaget (kroniske balastnings-sygdomme), at selv nogle få timers arbejde om ugen er umulige.

Et andet spareforslag er **nr. 20** i kataloget, hvor man vil reducere den individuelle støtte til unge med handicap. Her sættes støtten på formel med et hurtigere flow, hvor der ikke vil blive taget individuelle hensyn til den enkeltes behov. For når der er tale om bindende sparemaal går det ud over den konkrete individuelle vurdering i sagsbehandlingen. Konsekvenserne er at en reduktion i støtte skader de unges udvikling og trivsel, som bl.a. vil gøre det svære for dem at tage en uddannelse og få et job. Dermed bliver spareforslaget dyre på et senere tidspunkt.

I **forslag 21** er overskriften: Udgiftsreduktion til på foranstaltninger til børn. Her bruges projektet 'Tættere på familien' som løftestang til at spare på støtteforanstaltninger til børn med handicap og deres familier. Det er lige præcist dette, som Forældrerådet har frygtet i forhold til 'Tættere på familien', som vi ellers overordnet er positive omkring. Men en tættere dialog og opfølgning mellem sagsbehandlere og forældre, kan på ingen måde erstatte konkrete behov som tabt arbejdsfortjeneste og aflastning mv.

Samtidig vil man i spareforslaget styrke blikket på refusionssager, som oversat betyder, at færre forældre vil få bevilliget de vigtige hjælpemidler, de søger i kraft af, at deres børn har et handicap. Det vil naturligvis, i modsætning til det der står i bunden af forslaget, betyde en klar serviceforringelse for børn med handicap og deres familier.

Derudover mener Forældrerådet, at det kan være fint at hjemkalde tilbud til kommunen, hvis man reelt betaler overpris i regionen. Men tidligere erfaringer viser, at de nye kommunale tilbud er skrabet tilbud, som ikke svare til den ydelse, der var i det regionale regi.

Når det gælder **forslag 26**, som ovenfor blev omtalt som en grønthøsterbesparelse, er en del af konsekvensen, at det generelle niveau for hjælpen forringes yderligere. Det betyder mindre støtte og ingen støtte til flere fremadrettet.

Et nedslagspunkt er den del af forslaget, som vil sænke serviceniveauet i MSBs myndighedsafdelinger og interne bo- og dagtilbud. Det vil betyde færre medarbejdere på arbejde, hvilket vil medføre mere alene-arbejde for personalet, og at borgerne får mindre menneskelig kontakt. På den måde vil forslaget øge risikoen for vold og magtanvendelser, få betydning for den personlige pleje for den enkelte borger, have betydning for mulighederne for overlevering af informationer om borgerne, vanskeliggøre implementeringen af faglige strategier og forventes at gøre det vanskeligere at fastholde og rekruttere medarbejdere.

Forældrerådet er ganske enkelt rystet over, at der fremsættes et forslag der har disse konsekvenser. Vil I virkelig stå på mål for en øget risiko for vold og magtanvendelser overfor vores i forvejen særligt udsatte børn og unge?

Kære byrådspolitikkere. Nedsæringsvejen er både økonomisk og menneskeligt dyre og meget mere uansvarligt end at arbejde for de alternativer, som eksisterer. Så kom i arbejdstøjet og lad være med at gå med på den gamle travet om nødvendighedens besparelser.

På vegne af Forældrerådet

Claus Thomasbjerg
Formand